

Mt 24,1-14
Neapokalypsa – útoky v Paříži

1. čtení: Job: 38,1-11 + 19-24

Kázání: Mt 24,1-14

Bratři a sestry,

já nevím, co mám tady a teď jako farář říci. A tak se omlouvám. Možná je na místě ještě chvíli mlčet. V pátek proběhly v Paříži na několika místech zároveň teroristické útoky. A svět je otřesen. Věřím, že všichni jsme otřeseni. Přitom nebyly a nejsou to první ani poslední teroristické útoky. A přece na to nejsme zvyklí. Protože na tohle se nedá, nesmí dát zvyknout. Nejde to ani pochopit. To, co ti lidé se zbraněmi a výbušninami udělali nemůže lidský rozum chápat, protože to není lidské. Alespoň v tom smyslu, jak já rozumím tomu, kdo je člověk. Tak co to má znamenat? Až se chce říci, že tady vše lidské končí, že už je možno přestat být člověkem, že končí svět, že je to apokalypsa. Já nevím, co mám říci a proto nechám mluvit Ježíše.

Čtení Mt 24,1-14

Tak mluvil Ježíš. Co my s tím, co to pro nás znamená tváří v tvář tomu ne-lidskému. Nejvíc mi z toho vysvítá asi tohle. To vše, čeho je člověk schopen, ničení, ubližování, zabíjení a války, to není konec. Není to konec světa ani konec člověka. Není to konec možnosti být skutečným člověkem. Protože tuhle moc Bůh lidem nedal. Nedostali jsme, jako lidé, od Boha moc svět začít, založit, stvořit. Věřím, že jsme nedostali ani moc to ukončit. Začátek i konec je úkolem Božím. My lidé jsme mezi těmito hranicemi dostali svobodu. Svobodu milovat, odpouštět, svobodu být milosrdní. Svobodu obrátit se k Bohu, který v tomto světě stále je. Který ho miluje víc, než si dokážeme představit. Taky ale svobodu žít bez Boha. Zkusit si to sami.

A Ježíš v té svojí řeči, kterou jsme slyšeli, se nás snaží povzbudit. Je to ale zvláštní povzbuzení. Až by se znělo čist: *Nebojte se, bude ještě hůř. Budou války a hladomory a katastrofy. A vás, kteří chcete žít s Bohem, vás budou všichni nenávidět. A navíc to ne a ne skončit. Protože to všechno ještě nebude konec.* No, to je teda pěkný povzbuzení. Věřím, že tohle není obsahem těch Ježíšových slov.

Jde o něco jiného. Ano, svět, lidé dokážou hrozné a příšerné věci. A také je dělají a budou dělat. Je to cena svobody. A ano, Bůh o tom ví. To povzbuzení spočívá v tom, že nad skutečným během světa nemají moc ani válečníci ani hrůzostrašníci. Tam, kde někteří spatřují apokalyptické děje a konce světů, tam Ježíš říká: Ne. Tohle nemá s koncem světa nic společného. Bůh tento svět neopustil, nepřestal ho milovat, nepřestal dávat možnost vyjít z moci zla a nenávisti. Bohu se svět nevymkl z ruky, nespádl mu omylem na zem a nerozbit se. Lidé s jakýmikoli zbraněmi a jakoukoli nenávistí v sobě nemají nad tímto světem vládu. Nedokážou s ním pohnout. Ale dokážou způsobit mnoho bolesti. Mnoho utrpení. Bohu se to vymklo z rukou. To nám, lidem, se vymklo z rukou, co to znamená být svobodní. Nejsme svědky toho, jak Bůh opustil nás lidi. Jsme svědky toho jak to vypadá, když lidé opustí Boha.

A uprostřed tohoto světa stojíme my, křesťané, následovníci Ježíše, který svůj život pro tento svět položil. Co máme dělat? Jaké jsou možnosti? Ke komu se máme přidat?

A tady má Ježíš obavy. Že to, čeho je člověk schopen, zlo, dokáže jiného člověka zaslepit a stáhnout na svoji stranu.

Povstane národ proti národu a království proti království, bude hlad a zemětřesení na mnoha místech.

Tehdy vás budou vydávat v soužení i na smrt a všechny národy vás budou nenávidět pro mé jméno.

A tehdy mnozí odpadnou a navzájem se budou zrazovat a jedni druhé nenávidět; povstanou lživí proroci a mnohé svedou a protože se rozmůže nepravost, vychladne láska mnohých.

Ježíš má o nás, jeho následovníky obavy, že tváří v tvář utrpení a nespravedlnosti naše láska vychladne. Že se k jedné z válčících stran přidáme a začneme taky nenávidět. Protože pokud ne, budeme nepřáteli všech těch stran.

Ježíš ale říká: Vy se k nenávisti a válčení nepřidávejte. Žádná z těch válek nebyla a nebude svatá. Nenávist a zbraně nejsou vašim úkolem. Ta skutečná svatá válka se vede v nás a o nás. Zda vydržíte nepřidat se k nenávisti, zda vydržíte stát v pravdě a lásce. I za cenu oběti.

Náš úkol je stále stejný. Milovat, projevovat milosrdenství ke všem potřebným, k českům, francouzům i muslimům, odpouštět. Jen to bude obtížnější, když za to člověk tady na světě nebude sklízet pochvaly a medaile

a mírové ceny ale trest. Láska s sebou ponese oběť. Já vím, že se nám to moc nelíbí, mně taky ne. Ale tohle je holt Boží cesta. Ono se o tom moc hezky povídá v bezpečí. Při čekání na nedělní oběd. To se pěkně vypráví o tom, jak Ježíš, Boží syn, spravedlivý, nesl kříž. Jak byl obětován, jak moc ho láska musela bolet. Jako vyprávění na nedělní dopoledne je to hezké. Nebo se to alespoň dá snést. Problém je, když se k němu, k Ježíšovi máme v té oběti přidat.

Náš úkol v roce 2015 po Kristu je stejný jako ve třicátých letech po Kristu. Žít a zvěstovat evangelium. Žít a zvěstovat, že Bůh nás miluje, přijímá nás, odpouští nám, dává nám sílu žít, důvěřovat a nezradit. A v tom je asi to největší povzbuzení. Ta Ježíšova promluva totiž končí tímto: **A toto evangelium o království bude kázáno po celém světě na svědectví všem národům, a teprve potom přijde konec.** Konec světa nemůžou ovlivnit lidé se zbraněmi. Mnohem větší váhu a sílu v Božích očích mají ti, kteří žijí a ostatním lidem vyprávějí evangelium. A ještě jedno povzbuzení. Ježíš v té svojí promluvě počítá s tím, že až do toho Božího konce tu budou lidé, snad i křesťané, kteří budou s Bohem žít a o něm vyprávět.